

Esiteks makstakse neid vaidlusaluseid liidumaade hüvitisi seaduses sätestatud asjaolude esinemisel ilma konkreetse isiku abivajadust kontrollimata. Need hüvitised kompenseerivad puudega seotud suuremaid kulutusi ja nende eesmärk on parandada puuetega inimeste tervislikku seisundit ja elamistingimusi. Järelikult on nende eesmärk peamiselt täiendada ravikindlustushüvitisi. Asjaolu, et Saksamaa Liitvabariigi poolt makstavat hooldustoetust võetakse arvesse liidumaade õigusnormide alusel pimedatele ja puuetega isikutele makstava toetuse arvutamisel, tõendab pealegi, et mõlema hüvitisega kaetakse sama riski — nimelt haigusega seotud suuremate kulutuste riski, ning et tegemist ei ole „täiendava, asendava ega lisakaitsega riskide suhtes“.

Teiseks ei mõjuta teatava hüvitise liigitamine liikmesriigi poolt seda, kas seda hüvitist tuleb pidada selliseks sotsiaalkindlustushüvitiseks määruse nr 1408/71 tähenduses.

Pealegi ei anta kõnealuste liidumaade seadustega materiaalses mõttes täiendavat, üksnes piirkondliku kehtivusega hüvitist. Pigem on tegemist ühe osaga haigusega seotud suuremate kulutuste riski kindlustuse süsteemist, mis kehtib kogu Saksamaal ning mis on vastastikuse arvesse võtmise kaudu tihedalt seotud föderaalõigusega.

Sellest tulenevalt tuleb liidumaade kõnealused hüvitised liigitada hüvitisteks haiguse korral, mitte aga erihüvitisteks. Nende hüvitiste kandmine määruse (EMÜ) nr 1408/71 II lisa III jakku on seega lubamatu ning need hüvitised kuuluvad selle määruse kohaldamisalasse.

Määrusega (EMÜ) nr 1612/68 on vastuolus ka Saksa õigusnormides kehtestatud elukohanõue, kuna see takistab hüvitiste saamist piirialatöötajatel ja nende pereliikmetel.

Euroopa Kohus on ühemõtteliselt kinnitanud, et liikmesriik ei või sotsiaalse soodustuse andmist seada sõltuvusse sellest, kas soodustuse saaja elukoht on selles riigis. See Euroopa Kohtu sedastus kehtib kõigi sotsiaalsete soodustuste kohta määruse nr 1612/68 artikli 7 lõike 2 tähenduses.

„Sotsiaalse soodustuse“ mõiste on väga lai: see hõlmab lisaks töölepinguga seotud soodustustele kõiki soodustusi, mida liikmesriik oma kodanikele ning seega ka töötajatele annab. Komisjoni arvates ei saa asjaolu, et kõnealuste hüvitiste maksimine ei sõltu töötamisest ega asjaomase isiku või tema pereliikmete rahalistest vahenditest, vaid seda makstakse üksnes elukoha alusel asjaomasel liikmesriigis, siiski õigustada seda, et tähelepanuta jäetakse tagajärjed, mis tekivad seetõttu töötajatele, pakes

töötavad Saksamaal ja elavad mõnes teises liikmesriigis. Seega ei ole piisavat põhjust jätta need hüvitised liigitamata sotsiaalseks soodustuseks määruse nr 1612/68 tähenduses.

Seega peaks Saksamaal töötavatel piirialatöötajatel ja nende pereliikmetel olema õigus saada neid hüvitisi, mida makstakse liidumaade õigusnormide alusel puuetega isikutele ja pimedatele ka siis, kui nad ei ela selles liikmesriigis. Järelikult on tingimus, et nende elukoht või igakordne viibimiskoht peab olema asjaomase liidumaa territooriumil, vastuolus määrusega nr 1612/68.

⁽¹⁾ EÜT L 257, lk 2; ELT eriväljaanne 05/01, lk 15.

⁽²⁾ EÜT L 149, lk 2; ELT eriväljaanne 05/01, lk 35.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Højesteret (Taani) 30. aprillil 2010 — Paranova Danmark A/S, Paranova Pack A/S versus Merck Sharp & Dohme Corp, Merck Sharp & Dohme, Merck Sharp & Dohme BV

(Kohtuasi C-207/10)

(2010/C 179/38)

Kohtumenetluse keel: taani

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Højesteret

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: Paranova Danmark A/S, Paranova Pack A/S

Vastustaja: Merck Sharp & Dohme Corp, Merck Sharp & Dohme, Merck Sharp & Dohme BV

Eelotsuse küsimused

1. Kas nõukogu 21. detsembri 1988. aasta direktiivi 89/104/EMÜ kaubamärke käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta ⁽¹⁾ artikli 7 lõiget 2 ning sellega seotud kohtupraktikat, eeskätt Euroopa Kohtu otsuseid kohtuasjades 102/77: Hoffmann–La Roche vs. Centrafarm ⁽²⁾ ja 1/81: Pfizer vs. Eurim-Pharm ⁽³⁾ ning otsust liidetud kohtuasjades C-427/93, C-429/93 ja C-436/93: Bristol-Myers Squibb jt vs. Paranova ⁽⁴⁾ tuleb tõlgendada nii, et

kaubamärgiomanik võib tugineda nendele sätetele selleks, et takistada paralleelimportija turustusäriühingut, kellel on liikmesriigis ravimi müügiluba, müümast seda toodet märgistusega, mille kohaselt selle toote on ümber pakendanud nimeetatud turustusäriühing, ehkki tegelikult tellib turustusäriühing ümberpakendamise teiselt, ümberpakendamise tegelevalt äriühingult, kellele turustaja annab juhised ravimi ostmiseks ja ümberpakendamiseks, üksikasjalikud juhised ravimi pakendi kujundamiseks ja muud korraldused seoses selle ravimiga ning kellel on ümberpakendamisluba ja kes kannab kaubamärgi ümberpakendamise käigus uuele pakendile?

2. Kas esimesele küsimusele antavat vastust võib muuta eeldus, et tarbijat või lõppkasutajat ei eksitata ravimi päritolu suhtes ja teda ei panda uskuma, nagu vastutaks ümberpakendamise eest kaubamärgi omanik, kuna paralleelimportija näitab pakendil tootja nime ning kirjeldatud viisil ümberpakendamise eest vastutava ettevõtja nime?

3. Kas esimesele küsimusele vastamisel on oluline ainult oht, et tarbijat või lõppkasutajat võidakse eksitada, pannes teda eeldama, et ümberpakendamise eest vastutab kaubamärgi omanik, või on asjakohased ka muud, kaubamärgiomanikuga seotud kaalutlused, näiteks: a) asjaolu, et isik, kes ravimi tegelikult ostab ja ümber pakendab ning kannab ravimi pakendile kaubamärgiomaniku kaubamärgi, võib seeläbi sõltumatult rikkuda kaubamärgiomaniku kaubamärgiõigusi, ning see võib olla tingitud teguritest, mille eest vastutab ravimi tegelikult ümber pakendanud isik; b) ümberpakendamine muudab ravimi algset seisukorda; või c) ümberpakendatud toote esitusest võib eeldada, et see kahjustab kaubamärki või selle omaniku mainet?

4. Kui Euroopa Kohus kolmandale küsimusele vastates peab asjakohaseks arvestada ka seda, et ümberpakendav äriühing võib sõltumatult rikkuda kaubamärgiomaniku kaubamärgiõigusi, palub eelotsusetaotluse esitanud kohus Euroopa Kohtul märkida, kas nimetatud küsimusele antavat vastust mõjutab see, et paralleelimportija turustusäriühing ja ümberpakendav äriühing kannavad siseriiklike õigusnormide kohaselt kaubamärgiomaniku kaubamärgiõiguste rikkumise eest solidaarvastutust?

5. Kas esimesele küsimusele antavat vastust muudab see, kui paralleelimportija, kellel on müügiluba ja kes on esitlenud end ümberpakendamise eest vastutava isikuna, kuulub ajal, mil kaubamärgiomanikku enne kavatsetavat ümberpakendatud ravimi müüki teavitatakse, samasse kontserni kui see äriühing, kes ravimi ümber pakendab (sõsarettevõtja)?

6. Kas esimesele küsimusele antavat vastust muudab see, et pakendi infolehel on tootjaks märgitud ümberpakendav äriühing?

(¹) EÜT L 40, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 92.

(²) 23. mai 1978. aasta kohtuotsus, EKL 1978, lk 1139.

(³) 3. detsembri 1981. aasta kohtuotsus, EKL 1981, lk 2913.

(⁴) 11. juuli 1996. aasta kohtuotsus, EKL 1996, lk 3457.

30. aprillil 2010 esitatud hagi — Euroopa Komisjon versus Portugali Vabariik

(Kohtuasi C-208/10)

(2010/C 179/39)

Kohtumenetluse keel: portugali

Pooled

Hageja: Euroopa Komisjon (esindajad: A. Nijenhuis ja M. Teles Romão)

Kostja: Portugali Vabariik

Hageja nõuded

— tuvastada, et kuna Portugali Vabariik ei võtnud vajalikke õigus- ja haldusnorme Euroopa Parlamendi ja nõukogu 5. septembri 2007. aasta direktiivi 2007/44/EÜ, millega muudetakse nõukogu direktiivi 92/49/EMÜ ning direktiive 2002/83/EÜ, 2004/39/EÜ, 2005/68/EÜ ja 2006/48/EÜ seoses finantssektoris osaluse omandamise ja selle suurendamise tehingute suhtes rakendatava usaldusvääruse hindamise menetluskorra ja kriteeriumidega, (¹) täitmiseks, või igal juhul ei ole komisjonile neist teatanud, siis on Portugali Vabariik rikkunud sellest direktiivist tulenevaid kohustusi;

— mõista kohtukulud välja Portugali Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Direktiivi siseriiklikusse õigusesse ülevõtmise tähtaeg möödus 20. märtsil 2009.

(¹) ELT L 247, lk 1.